

Mình già rồi...

ISSN: 2734-9195 16:25 14/09/2026

Già, để thấy nhân sinh không cần quá nhiều điều lớn lao, chỉ cần một tâm hồn đủ bình yên giữa bao chông chênh, đã là phúc lớn của đời người.

Mình già rồi, không hẳn vì tóc đã điểm sợi bạc hay da bắt đầu hằn vết thời gian, mà vì lòng đã thôi háo hức trước những điều xưa kia từng khiến tim rộn ràng một nhịp.

Già, là khi không còn muốn tranh hơn thua, không cần ai hiểu mình, cũng chẳng cố gắng níu giữ điều gì đã muốn ra đi.

Đi qua gần hai phần ba chặng đường đời, bỗng thấy mọi thứ hóa ra giản đơn lạ. Ngày còn trẻ, ta sống trong những khát khao mãnh liệt, tin rằng hạnh phúc là phải nắm được điều mình muốn, phải có được người mình thương, phải đến nơi mình mơ, phải gom góp tích lũy thật nhiều, phải có chỗ đứng thật cao, tài sản thật lớn. Nhưng rồi qua bao dâu bể, mới hiểu, nhân sinh đâu chỉ là được mất góp gom. Mỗi người đi qua đời ta, mỗi nỗi đau từng chạm đến, đều là những người thầy những bài học cuộc đời âm thầm dạy ta trưởng thành.

Mình già rồi, nên biết cách lặng im trước thị phi. Không phải vì cam chịu, mà vì đã hiểu, chẳng có lời biện minh nào khiến người khác thực sự thấu. Người hiểu ta, ta không cần nói, người không hiểu, có nói cũng vô ích. Bởi thế, ta chọn im lặng như một cách giữ tâm bình, như dòng sông sau bão, không cần gào lên vẫn chảy êm qua những ghềnh đá.

Mình già rồi, nên thấy thương những người trẻ. Thương những bước chân còn đang mãi miết kiếm tìm điều gọi là ý nghĩa. Thương những trái tim non nớt chưa hiểu rằng, có khi điều mình mơ ước lại là thứ khiến mình khổ nhất khi đạt được. Ta từng như thế, từng khóc cạn nước mắt cho những điều vụn vỡ, để giờ đây mỉm cười khi nhớ lại hóa ra, mất đi cũng là một cách nhận được.

Mình già rồi, nên sợ hơn là giận. Sợ làm tổn thương ai, sợ nói lời vô tâm, sợ đánh mất những điều giản dị đang còn. Hạnh phúc giờ không nằm trong những chuyến đi xa hay những ước mơ lấp lánh, mà là buổi sáng dậy sớm pha ấm trà, nghe chim hót trước hiên, thấy lòng yên tĩnh đến lạ.

Già, là khi ta thôi tìm câu trả lời cho mọi điều. Không còn hỏi "vì sao" người đến rồi đi, "vì sao" đời bất công, "vì sao" hạnh phúc ngắn ngủi. Chỉ đơn giản chấp nhận rằng, mọi chuyện đến đều có lý do của nó, và đi cũng đúng lúc cần đi. Sự bình thản ấy không phải ngộ đạo gì cao siêu, mà chỉ là sau bao lần đổ vỡ, tâm tự khắc biết dừng lại.

Già, là khi biết quý từng buổi chiều nắng chậm, từng cơn gió mát, từng ánh mắt người thân. Biết rằng mọi điều đều hữu hạn, kể cả chính mình. Vậy nên, thay vì vội vàng gom góp những thứ ngoài tầm, ta chọn giữ lấy phút giây này phút giây mình vẫn còn có thể thở, có thể cười, có thể yêu thương.

Mình già rồi, nhưng chẳng buồn.

Bởi già không có nghĩa là hết đẹp, hết mơ, hết thương. Chỉ là lòng đã biết cách yêu thương nhẹ nhàng hơn, biết cách sống chậm hơn, biết ơn nhiều hơn.

Già, để thấy nhân sinh không cần quá nhiều điều lớn lao, chỉ cần một tâm hồn đủ bình yên giữa bao chông chênh, đã là phúc lớn của đời người.

Già rồi, mới hiểu...

Hạnh phúc chẳng phải đi đâu tìm, mà chính là biết mỉm cười trong hiện tại này, giữa một đời vẫn đang trôi.

Tác giả: **Ngạn Yên**